

STEPHEN KING

Rygga inte undan

ÖVERSÄTTNING JOHN-HENRI HOLMBERG

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Citatet ur Edgar Allan Poes ”Hjärtat som skvallrade”, s. 433,
är hämtat från Erik Carlquists översättning.
William Shakespeare citeras i Carl August Hagbergs översättning.

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniers.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-080968-3

COPYRIGHT © 2025 Stephen King

Published by agreement with Stephen King, c/o The Lotts Agency, Ltd., New York,
and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen

ORIGINALET S Titel Never Flinch

ÖVERSÄTTNING John-Henri Holmberg

OMSLAG Ingrediensen AB, Simon Prades, bearbetning av Ingrediensen AB

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2025

*Till Robin Furth,
med kärlek och tack för allt ditt hårda arbete*

Trig

1

Mars, och vädret är bedrövligt.

Nyktra cirkeln håller möte i källaren under metodistkyrkan på Buell Street varje vardag mellan fyra och fem på eftermiddagen. Formellt sett är mötet för Anonyma Narkomaner, NA, men gott om alkoholister deltar också, så Nyktra cirkeln brukar vara fullsatt. Enligt kalendern är det vår, har varit det i nästan en vecka, men i Buckeye City – som ibland kallas för Andra Misstaget vid Sjön, eftersom Cleveland är det första – är den autentiska våren sen. Då mötet slutar hänger ett lätt duggregn i luften. När natten faller kommer det att tätna och bli snöblandat.

Två eller tre dussin mötesdeltagare samlas intill fimpburken vid ingången och tänder sina cigg, för att fribasa nikotin är en av de två beroenden de har kvar, och efter en timme i källaren är suget starkt. De övriga, majoriteten, beger sig åt höger på väg mot Flamman, ett fik i nästa kvarter. Kaffe är den andra drog de fortfarande kan hänge sig åt.

En man hejdas av pastor Mike, som också regelbundet går på det här och många andra möten; pastorn är en nykter opiodmissbrukare. På mötena (han deltar i två eller tre varenda dag, också helgdagar) presenterar han sig genom att säga: »Jag älskar Gud, men frånsett det är jag som vilken jävel som helst.« Det hälsas alltid av nickar och uppskattande mumlanden, fast det finns veteraner

som tycker att han är lite tröttsam. De kallar honom för Storboken Mike, på grund av hans vana att (ordagrant) citera långa stycken ur *Anonyma Alkoholister*, AA:s handbok som medlemmarna brukar kalla *Stora Boken*.

Nu trycker pastorn mannens hand. »Dig brukar man inte se här i trakten, Trig. Du måste väl bo norrut?»

Det gör Trig inte, men det säger han inte. Han har skäl för att ge sig iväg till möten utanför staden, där det är osannolikt att han blir igenkänd, men i dag var läget akut: gå på ett möte eller dricka, och efter det första glaset skulle han inte längre kunna välja. Det vet han av egen erfarenhet.

Mike lägger handen på hans axel. »När du talade på mötet lät du upprörd, Trig.«

Trig är ett smeknamn som han har fått som barn. Han använder det när han presenterar sig i början av mötena. Inte ens på AA- och NA-möten utanför staden brukar han tala mer än när han presenterar sig för de andra. Vid sådana möten där talaren får välja vem som närmast ska tala säger han för det mesta bara: »I dag vill jag enbart lyssna«, men den här eftermiddagen räckte han upp handen.

»Jag heter Trig, och jag är alkoholist.«

»Hej, Trig«, svarade gruppen. De befann sig i källaren i stället för i kyrkan, men trots det inledde de med den väckelsemötesartade hälsningen och gensvaret. Nyktra cirkeln är när det kommer till kritan de störtades och brändas kyrka.

»Jag vill bara tala om att jag är rätt uppskakad i dag. Mer vill jag inte säga, men så mycket var jag tvungen att dela med er. Fast mer har jag inte.«

Det följdes av mumlade *Tack, Trig* och *Ge dig inte och Fortsätt komma hit*.

Nu säger Trig till pastorn att han är upprörd därför att han för bara två dagar sedan fick veta att han förlorat en människa han känt.

Pastorn ber honom att berätta mer – försöker i själva verket gräva efter information – men det enda Trig talar om är att personen han sörjer dog inspärrad.

»Jag ska be för honom«, säger pastorn.

»Tack, Mike.«

Trig ger sig iväg, men inte mot Flamman; han går tre kvarter och sedan uppför trappan till biblioteket. Han behöver sitta och tänka på mannen som dog i lördags. Som blev mördad i lördags. Som stacks ihjäl i lördags i en fängelsedusch.

Han hittar en ledig stol i tidskriftsrummet och tar ett exemplar av lokaltidningen, bara för att ha något att hålla i händerna. Han slår upp en artikel på sidan fyra om en borttappad hund som hittats av Jerome Robinson från firman Hittelönarna. Där finns ett foto på en leende och stilig ung svart man med armen om något slags stor hund, kanske en labrador. Rubriken består av ett ord: HITTAD.

Trig stirrar utan att se texten, tänker.

Hans verkliga namn stod i just den här tidningen för tre år sedan, men ingen har gjort kopplingen mellan den mannen och den som nu går på nykterhetsmöten utanför staden. Varför skulle någon göra det, ens om tidningen också hade publicerat ett foto (vilket den inte gjorde)? Den mannen hade ett lätt grånande skägg och kontaktlinser. Den här versionen är renrakad, bär glasögon och ser yngre ut (det gör man när man lagt av med spriten). Han tycker om tanken på att vara någon ny. Samtidigt tynger den honom. Den paradoxen lever han med. Den, och tankarna på sin far, som kommer allt oftare nu för tiden.

Släpp det, tänker han. Glöm det.

Det är den tjugofjärde mars. Glömskan varar i bara tretton dygn.

Den sjätte april sitter Trig i samma stol i tidskriftsrummet och stirrar på huvudnyheten i dagens söndagstidning. Rubriken inte bara talar utan gästas. BUCKEYE BRANDON: MÖRDAD STRAFFÅNGEN KAN HA VARIT OSKYLDIG! Trig har läst artikeln och lyssnat på Buckeye Brandons poddavsnitt tre gånger. Det var den självutnämnde »eterns laglöse« som presenterade nyheten, och enligt Buckeye handlade det inte om något »kan ha varit«. Är historien sann? Med tanke på källan tror Trig att den måste vara det.

Det du funderar på att göra är vansinne, säger han sig själv. Vilket är sant.

Gör du det kan du aldrig gå tillbaka, säger han sig själv. Det är också sant.

Om du börjar så måste du fortsätta, säger han sig själv, och det är sannast av allt. Hans fars mantra: *Man måste kämpa till det bittra slutet. Rygga inte undan, vik aldrig ner dig.*

Och ... hur skulle det vara? Hur skulle det vara för *honom* att göra sådana saker?

Han måste fundera mer. Inte bara för att få klarhet i vad han överväger att göra, utan för att lägga tid mellan det han upptäckt tack vare Buckeye Brandon (och den här långa artikeln) och de handlingar – de *fasor* – han kanske kommer att begå, så att ingen kommer att inse sambandet.

Han minns rubriken om den unge man som hittade den stulna hunden. Den var enkelheten själv: HITTAD! Det enda Trig kan tänka på är det han har förlorat, vad han gjorde, och vad han måste gottgöra.

Kapitel 1

1

Nu är det april. I Andra Misstaget vid Sjön smälter äntligen den sista snön bort.

För artighets skull knackar Izzy Jaynes med knogen på sin överordnades dörr men kliver in utan att vänta. Kommissarie Lewis Warwick sitter i sin bakåtlutade stol med ena foten mot hörnet av skrivbordsskivan och händerna löst knäppta över magen. Han ser ut som om han mediterar eller vakendrömmer. Så vitt Izzy vet är det också det han gör. När han ser henne rätar han på sig och sätter tillbaka foten på golvet där den hör hemma.

»Isabelle Jaynes, stjärndeckaren. Välkommen till min lya.«

»Till din tjänst.«

Hon avundas honom inte hans kontor, eftersom hon är medveten om allt det byråkratiska skitsnack som följer med det, vid sidan av en löneförhöjning som är så liten att man skulle kunna kalla den symbolisk. Hon är fullt nöjd med sitt blygsamma bås på våningen under, där hon arbetar tillsammans med sju andra kriminalutredare, bland dem hennes nuvarande partner, Tom Atta. Det Izzy avundas Warwick är hans stol. Med sin höga, bekväma rygg och sitt vilstolsläge är den redo för meditation.

»Vad kan jag hjälpa dig med, Lewis?«

Han tar ett kuvert från skrivbordet och räcker fram det. »Du kan tala om vad du anser om det här. Inga krav, berätta bara om

ditt intryck. Du kan ta i kuvertet, alla från brevbäraren till Evelyn där nere och vem vet hur många andra har redan tafsat på det, men vi bör kanske kolla om det finns några fingeravtryck på brevet. Det avgör jag när jag hör vad du tycker.»

Kuvertet är adresserat med tryckbokstäver till KRIMINALPOLIS LOUIS WARWICK på COURT PLAZA 19. Under staden, delstaten och postkoden står med ännu större tryckbokstäver: KONFIDENTIELLT!

»Vad *jag* tycker? Det är du som är chefen, chefen.»

»Tro inte att jag tänker vältra över ansvaret på dig, beslutet är mitt, men jag sätter värde på ditt omdöme.»

Ena kortändan på kuvertet är uppriven. Det finns ingen avsändaradress. Försiktigt viker hon upp det enda pappersarket i kuvertet, håller det i kanterna. Meddelandet är maskinskrivet, nästan säkert en datorutskrift.

Till: Kommissarie Louis Warwick

Från: Bill Wilson

Kopia: Polischef Alice Patmore

Jag anser att det borde finnas en följsats till Blackstones tes. Jag anser att de OSKYLDIGA bör straffas för en oskyldigs onödiga DÖD. Borde de som orsakade den döden själva bli avrättade? Det menar jag inte, för i så fall skulle de vara borta och deras lidande för det de gjort skulle ta slut. Vilket är sant även om de agerade med den bästa vilja i världen. De måste tänka på vad de gjort. De måste »den dagen beklaga«. Anser ni att det låter rimligt? För mig gör det det, och det är nog.

Jag kommer att döda 13 oskyldiga och 1 skyldig. De som orsakade den oskyldiges död kommer att lida för det.

Detta är en FÖRSONINGSHANDLING.

Bill Wilson